

L'AMNÈSIA DE MOLTS TESTIMONIS HA MARCAT EL CAMÍ PROCESSAL DEL CAS HUGUET O CAS NÚÑEZ

Ponç Feliu
Llansa

Escriptor

De corrupcions i presbícies

Sobre el ja conegut com a cas Núñez o cas Huguet han plogut tota mena de lletres i accents, pertocats primordialment als imputats. Per això, potser s'escau també il·luminar la resta de l'escenari judicial i rescatar de l'ombra alguns testimonis i pèrits que, pel que sembla, han afegit molt plom a l'onerosa creu de la via dolorosa, tradicional símil del sovint costerut i mortificant camí processal. Testimonis ben lluny, doncs, de la seva prevista funció de cirineu. Els tribunals solen ser circumspectes pel que fa al comportament d'aquests actors més o menys perifèrics, i es limiten habitualment a donar raó de per què es creu o no un determinat testimoni o pèrit, sense gaires expansions col·laterals.

Que aquesta vegada l'esmentat via crucis processal deu haver estat particularment punyent sembla poder deduir-se de la mateixa sentència, en significar que... "debe dejarse expresa constancia de la llamativa actitud procesal diametralmente opuesta mostrada por los testigos y peritos... en función de su condición de funcionarios en servicio activo... de aquellos... en situación de excedencia, desempeñando actividades lucrativas profesionales particulares, en despachos o empresas dedicadas mayormente al asesoramiento fiscal, dado que mientras los primeros han dado expresivas y claras muestras de sinceridad... no cabe

RAÛL LÓPEZ

El Tribunal ha acordat, és clar, que es dilucidin per la via penal les deslleialtats d'un d'aquests tan desmemoriats testimonis i també d'un pèrit

predicar lo propio, por lo general, con relación a los segundos", dels quals també es diu que han tingut intervencions amb "visos de mala fe procesal concomitantes a su torticera actuación".

Alguns testimonis "callaron o bien dieron contestaciones propiciatorias a fin de contribuir a alimentar la ceremonia de la confusión, técnica defensiva utilizada de forma amplia..." El Tribunal, "sorprendido por el alto número de testigos que se refugiaron en una pretendida falta de memoria, se vio forzado inclusive a lla-

mar la atención a determinados testigos, hasta el punto de requerirles para ser médicamente reconocidos en orden a comprobar la realidad y veracidad de tales aseveraciones, con el resultado concluyente en el sentido de no sufrir merma ni deterioro cognitivo alguno..."

LA SENTÈNCIA CONTINUA relatant peripècies, com les de dos testimonis, "socios de un prestigioso despacho", els quals "no han querido analizar un informe suyo de hace años, con un contenido claramente incrimi-

natorio, alegando... la combinación de la presbicia y el olvido de las gafas que la corrigen". Tampoc falta el testimoni que al·ludeix a "una etapa profesional de su vida como la más ingrata que le haya tocado vivir y, sin embargo, no recuerda detalles de la misma de la consistencia e importancia de ser extorsionado", conclouent, en fi, la sentència que "el ejemplo más elocuente y paradigmático de esta forma de presentarse ante el Tribunal ha sido... la del Dr. ... al que las acusaciones han aludido en sus informes con el ilustrativo apodo del DOCTOR NO, en alusión a su incesante cantinela, "no me acuerdo, no le encuentro explicación, no sé decirle...", quien sin el menor reparo ni rubor, hasta ha llegado a negar la evidencia documentada extraída de su propia agenda o dietario de trabajo..."

EL TRIBUNAL HA ACORDAT, és clar, que es dilucidin en via penal les deslleialtats d'un d'aquests tan desmemoriats testimonis i també d'un pèrit. De tota manera, la clau de tanta fal·làcia, de tanta procacitat, ja l'ofereix la sentència en dir que: "Esa conducta se justifica simplemente porque romper esa especie de pacto de silencio expandido en ese escabroso y codicioso mundo negocial, supone tenerse por delator en el limitado mercado mercantil barcelonés del que se sigue viviendo como inversor o como asesor..."

Duran, ministre

Josep M. Pasqual

Periodista i editor

Segons la pàgina web del PSC, José Montilla ha dit que "Rubalcaba és un excel·lent candidat, el candidat de tots els socialistes, també dels catalans", per després assegurar sobre Josep Antoni Duran i Lleida que "no és un candidat, sinó que només aspira a ser ministre" i afirmar que

"CiU no té candidat, no sap a qui donarà suport, a qui el pugui fer ministre".

Imagino que a Montilla, un home de partit i que ha exercit moltíssims càrrecs al llarg de la seva trajectòria política, tant de designació com d'elecció, tant orgànics (en el PSC) com institucionals (en l'àmbit local, nacional i estatal), no se li poden donar lliçons sobre què s'ha de dir en una (pre)campanya electoral. Però un cop re-

coneguda i demostrada la seva competència, potser també se li podria exigir que actualitzés una mica el seu discurs i no tractés la societat catalana del segle XXI amb la mateixa demagògia que els socialistes catalans han estat tractant l'electorat des dels anys vuitanta del segle passat.

Dir que "Rubalcaba és un excel·lent candidat" s'entén des del punt de vista obvi de la disciplina

de partit: mai cap venedor de corbates ha dit que les seves no són les millors. Però dir que Rubalcaba és "el candidat de tots els socialistes, també dels catalans" és, com a mínim, poc federalista, poc europeista i poc globalitzador. Quan Montilla diu que Rubalcaba és el candidat "de tots els socialistes, també dels catalans" està contribuint al rearmament ideològic, pràctic i teòric, del xovinisme espanyol. El fet que,

tants anys i tants gripaus després, el candidat del PSC sigui el del PSOE, no sé què en té de mèrit per al PSC. I el fet que per Montilla "tots" sigui sinònim de "solament els espanyols" ho diu tot sobre el seu univers de referència (malgrat els anys d'haver representat Catalunya des de la presidència de la Generalitat).

Quant a la frase "CiU no té candidat" (quan el PSC és qui en veritat no en té i situa una pseudocandidata com a cap de llista que s'apunta a l'equip del candidat del PSOE), o a la frase "només aspira [Duran i Lleida] a ser ministre"

(quan és Carme Chacón, la pseudocandidata del PSC, la ministra i aspirant a ministra; o el mateix Montilla, exministre), es comenten per si soles.

És malaltissa la fixació del PSC amb Duran i Lleida. Primer, perquè no s'entén que allò que es presenta com un mèrit quan recau en un socialista -l'acces a un ministeri-, es presenti com un demèrit si algun dia ha de correspondre a un nacionalista de CiU. I segon, perquè la missió històrica del PSC és perseguir CiU i respectar el PP. Segur que Montilla prefereix, a La Moncloa, Rajoy abans que Duran i Lleida.